

[Aksel Larsen.]

færdige vesttyske planer om straks at opstille en skyggehær på 4—5 mill. mand bestående af 17 årgange af den anden verdenskrigs fuldt uddannede soldater. Denne reservehær skal kaldes „Heimat-Verteidigungstruppen“ — og at den skal bruges til alt andet end „Verteidigung“, til andet end et forsvar, har Bismarcks og Hitlers efterfølger, forbundskansler Adenauer, givet tydeligt udtryk for.

Man siger, at der findes garantier. De består åbenbart i, at England forpligter sig til indtil videre at holde 4 divisioner i Vesttyskland. Hvad de kan udrette mod en vesttysk millionhær, ved jeg ikke. Garantierne består efter de redegørelser, vi har fået, endvidere i, at hr. Adenauer i London på en lap papir har lovet, at den nye vesttyske militærmagt ikke vil blive brugt til aggressive formål. Jeg tillader mig at spørge, hvor der i Londonaftalerne og -planerne findes noget som helst om håndgribelige sanktioner mod Vesttyskland, hvis Vesttyskland bryder de løfter, Adenauer har givet, eller opruster mere end tilladt. Europa har bitre erfaringer for, hvad tyske papirlapper betyder, og hr. Adenauers papirlap kan ikke bringe i forglemmelse det, at han i december 1952 i Bundestag erklærede — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere ganske kort —:

„Når vi først har de tyske divisioner, skal vi også nok få et ord at skulle have sagt med hensyn til de strategiske planer. . . . Der findes to sæt sådanne planer. . . Den anden går ud på at føre forsvaret så nært som muligt til jerntæppet og om muligt offensivt mod øst. Denne opfattelse støtter vi“.

Sådan var Adenauers erklæring i december 1952 i Bundestag.

Den højtærede udenrigsminister forsøgte at forsvare eller begrunde regeringens standpunkt med påstande, vi har hørt om før, at Østtyskland er oprustet, ja, at der eksisterer et, som han sagde, stærkt oprustet Østtyskland. Udenrigsministeren ved jo, at dette ikke er sandt; han ved, at lignende påstande blev fremsat af bl. a. udenrigsminister John Foster Dulles på Berlinkonferencen, hvor denne henviste til angiveligt meget store og stærke østtyske politistyrker. Som svar herpå stillede Sovjetunionens udenrigsmini-

ster Molotov et konkret forslag om, at de fire stormagter i fællesskab skulle træffe beslutning om den tilladte størrelse af politistyrker såvel i Øst- som i Vesttyskland og om kontrol med disse, indbefattende spørgsmålene om antal og bevæbning af alle former for politi. Udenrigsministeren ved, at dette forslag blev stillet, og udenrigsministeren ved, at uden diskussion forkastede de tre vestmagter dette forslag. De ønskede ikke en sådan undersøgelse og kontrol.

Såvel statsministeren som udenrigsministeren har sagt, at i dette spørgsmål må man ikke lade sig lede af følelser, man skal lade forstanden råde. Ja, forstanden siger, at tysk militarisme altid har været en fare for freden, altid har været livsfarlig for Tysklands naboer. Forstanden siger det samme som den danske regeringserklæring, der i 1947 med enstemmig tilslutning af alle folketingets partier blev tilstillet stormagterne, og hvori Danmark, med henvisning til de historiske erfaringer fra Friederich Wilhelms Preussen, over 1864 og 1871, over den første verdenskrig og til 1940—45, udtalte — jeg beder om formandens tilladelse til at citere — at

„Danmark har en særlig interesse i Tysklands varige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes.“

Jeg ved ikke, om det overvejende var følelse eller forstand, der i 1947 fik statsministeren og udenrigsministeren, såvel som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, til at stemme for denne erklæring — jeg vil tro, at de dengang lod sig lede af såvel følelse som forstand. (*Ole Bjørn Kraft: Absolut!*).

Forstanden siger, at får Tyskland først lov at opruste, vil dets oprustning gå videre. Også Hitler gik ind på begrænset oprustning, også Hitler underskrev højtidelige overenskomster herom og om ikke at anvende tysk militærmagt til angreb på andre lande. Men garantierne var værdiløse dengang, som de vil være det nu, hvis Londonplanen bliver virkeliggjort.

Vi kan ikke forsvare vor sydgrænse uden hjælp af tyske tropper — siger regeringens militære sagkyndige; og udenrigsministeren gør deres ord til sine. Ja, men siger forstanden da ikke, at tyske tropper syd for vor grænse aldrig har forsvaret Danmark, men angrebet det, overskredet grænsen i